

PTÁK OHNIVÁK A LIŠKA RYŠKA

/albatros/

„Jděte vy si každý, kterou cestou chcete,“ povídá nejmladší, „já pojedu tou, co mi zůstane.“

Bratři byli spokojeni, a každý si zvolil jednu cestu kudy pojede.

Potom povídá jeden: „Dejme si tu na tom místě nějaké znamení, kdo se dříve vrátí, aby věděl, jak se druhým podařilo. Zastrčme každý do země proutek: čím prut poroste, bude znamení, že ptáka Ohniváka šťastně dostal.“

Bratřím se ta rada líbila, každý si vsadil podle své cesty do země proutek, a pak se rozjeli.

Nejstarší králevic jel svou cestou pořád, až přijel na nějaký vrch. Tu skočil z koně, pustil ho, aby se pásal, a sám si sedl do trávy; potom vyndal, co měl k jídlu, a začal obědovat.

Vtom přiloudila se k němu liška Ryška: „Prosím, prosím, panáčku, jsem tuze hladová, dej mi taky něco na zub.“

Ale králevic, jak ji uhlídal, vzal samostříl a poslal za ní kalenou střelu. Chybil nechybil, liška se mu ztratila.

Druhému bratrovi vedlo se taky tak. Když se na jedné široké louce do trávy rozložil a vyndal jídlo, při-

Otec zůstal zarmoucený, pták Ohnivák nezpíval, kůň Zlatohřivák věsil hlavu a Zlatovláska panna nemluvila ani slova, nerozčesávala své zlaté vlasy a neustále plakala.

Zatímco králevic na kusy rozsekaný v lese ležel, přiběhla k němu liška Ryška, sebrala ty všechny kusy a složila je tak, jak náležely, a ráda by byla vzkřísila královici, ale nemohla.

Tu vidí vránu se dvěma vráňaty nad tím tělem poletovat. I schovala se pod keřem do trávy, a když to jedno vráně sedlo na tělo, aby žralo, liška Ryška vyskočila a chytila je za křídlo a dělala, jako by je chtěla roztrhnout.

Stará vrána strachem přiletěla blíž, sedla na keř a povídá k lišce Ryšce: „Kvá kvá, nech mé ubohé dítě, však ti ničím neublížilo; odsloužím se ti, až ti toho bude potřeba.“

„Teď právě mi toho potřeba,“ řekla liška Ryška. „Přineseš-li mi z černého moře živou a mrtvou vodu, pustím ti své vráně na svobodu.“

Vrána slíbila, že přinese, a odletěla.

Letěla tři dni a tři noci, a když se vrátila, přinesla s sebou dva rybí měchýřky plné vody: v jednom byla voda živá, v druhém mrtvá. Liška Ryška vzala ty měchýřky a roztrhla vráně v půle; potom zas ty půle složila jednu ke druhé, pokropila je mrtvou vodou,

zvířátka z celého světa

MIRKO HANÁK

Textem provází Hana Doskočilová

„Ohniváči zhasprtělko!“

„Ohniváči peccihelko!“

Kotrč to všechno vyřizuje komínem dolů do pece.

Chybí už snad jen slovíčko, aby ohniváč začal pálit starostenské cihly. Ale vtom si Rumcajs všimne maličkých vrátek, co má každá cihlářská pec, aby si mohla vydýchnout.

„A rovnou těmi vrátky,“ šeptl Cipískovi. „A pěkně mi tam ohniváče ukonejši.“

Cipísek vklouzl do pece a usadil se vedle ohnivého muže. A jak konšelé na ohniváče zle volali, řekl vždycky něco proti.

„Mě nepodpálíte,“ bručel ohniváč a seděl.

Až nakonec bylo nejtajnějšimu radovi divné, že pec je pořád studená jako cejn.

„Otevřte to,“ povídá. „A já tam učeně nahlídnu.“

Vyrazili motykou trochu zdiva a nejtajnější rada přistrčil k díře hlavu. Vtom ho zevnitř zahlídne ohniváč. Rozškrtl se do takových plamenů, že to nejtajnějšího radu hnalo po císařské silnici rovnou zpátky do Vídně. Starostovi Humpálovi se plamen ošlehl kolem nosu a konšelům kolem šosů. Strachy vyběhli ze střeviců. A ty střevice tam pak stály u cihelny na očích celému Jičinu.

13-792-81 14/45
Kartonovaný výtisk 19 Kčs

PODIVUHODNÉ VYPRÁVĚNÍ BY VALEHO PIRÁTA KOLÍSKA

VÁCLAV ČTVRTEK

VÁCLAV ČTVRTEK

BÝVALÉHO
PODIVUHODNÉ
VYPRÁVĚNÍ
PIRÁTA
KOLÍSKA

ALBATROS

Já sám na talent nikdy nespolehám Předělávám, přepisuji, a proto se mohu spolehnout, že vždycky odvedu dobrý průměr Někdy se to třeba povede a vyjde věc lépe Ale nikdy se mi nesmí stát, že bych neodvedl věc alespoň na úrovni toho průměru, kterého jsem normálně schopen Možná že se bude zdát, že tím snižuji uměleckou práci na řemeslo Ale je v tom kus pravdy

Umění je dobré, když mluví ke každému
Důležité je jen to, co umělec říká, obsah
Jde tedy o myšlenky, a ty nejsou jenom české,
ty jsou vždycky jenom lidské

Kolem nás je spousta podnětů, témat a úkolů,
velkých i malých, ale umíme je udělat a vyjádřit?
Dovedeme-li z velkých i malých témat udělat velká díla,
pak mluvíme o revoluci. Zatím se ale raději hodně učme,
aby naše práce nebyly zklamáním pro nás i ostatní

Janek
Beran
1961

SEN O TRÓJI

HEINRICH
ALEXANDER
STOLL

Životopisný
román
Heinricha
Schliemanna

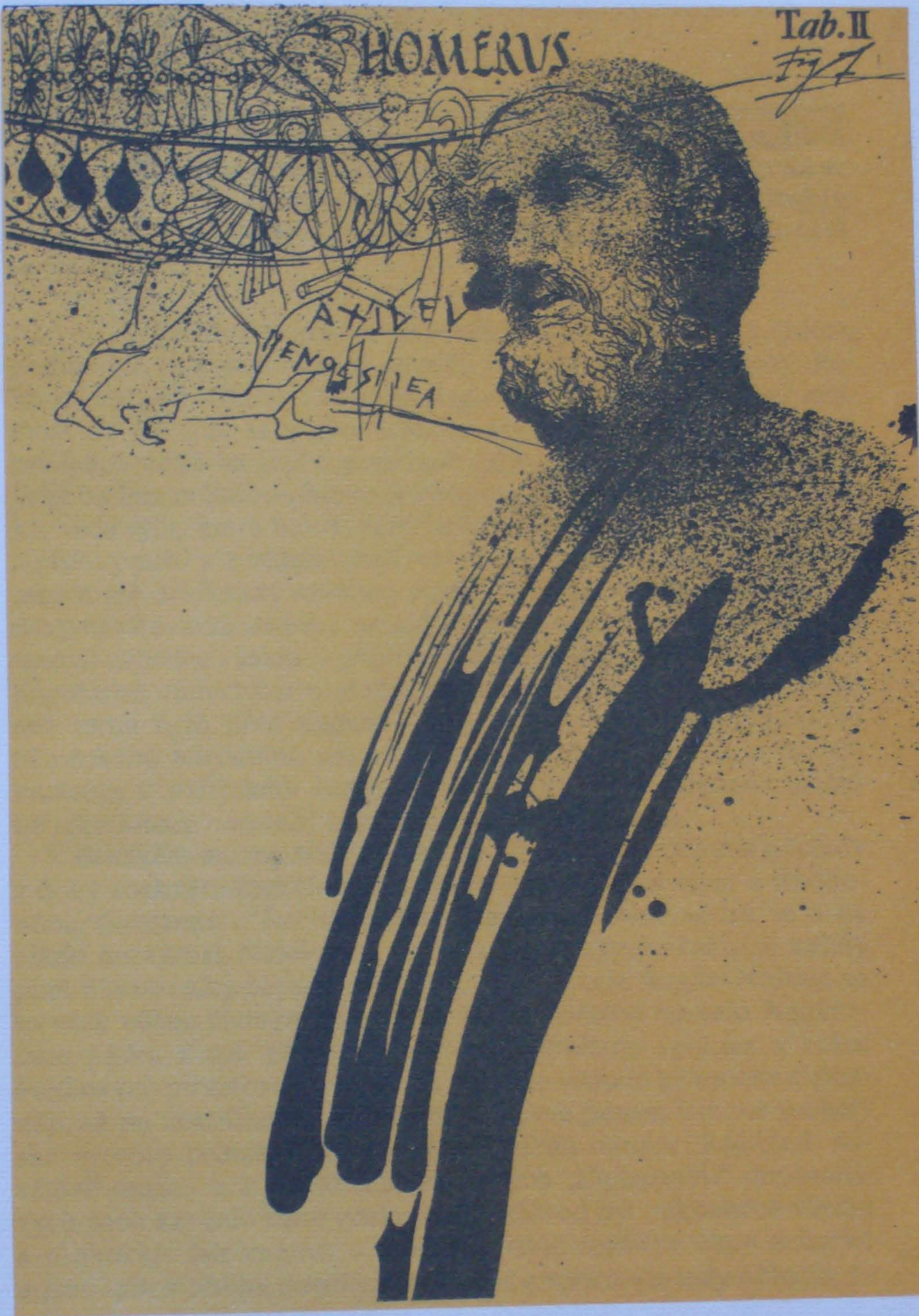

NAKLADATELSTVÍ SVOBODA

HOMERUS

Tab. II

Fig. 1

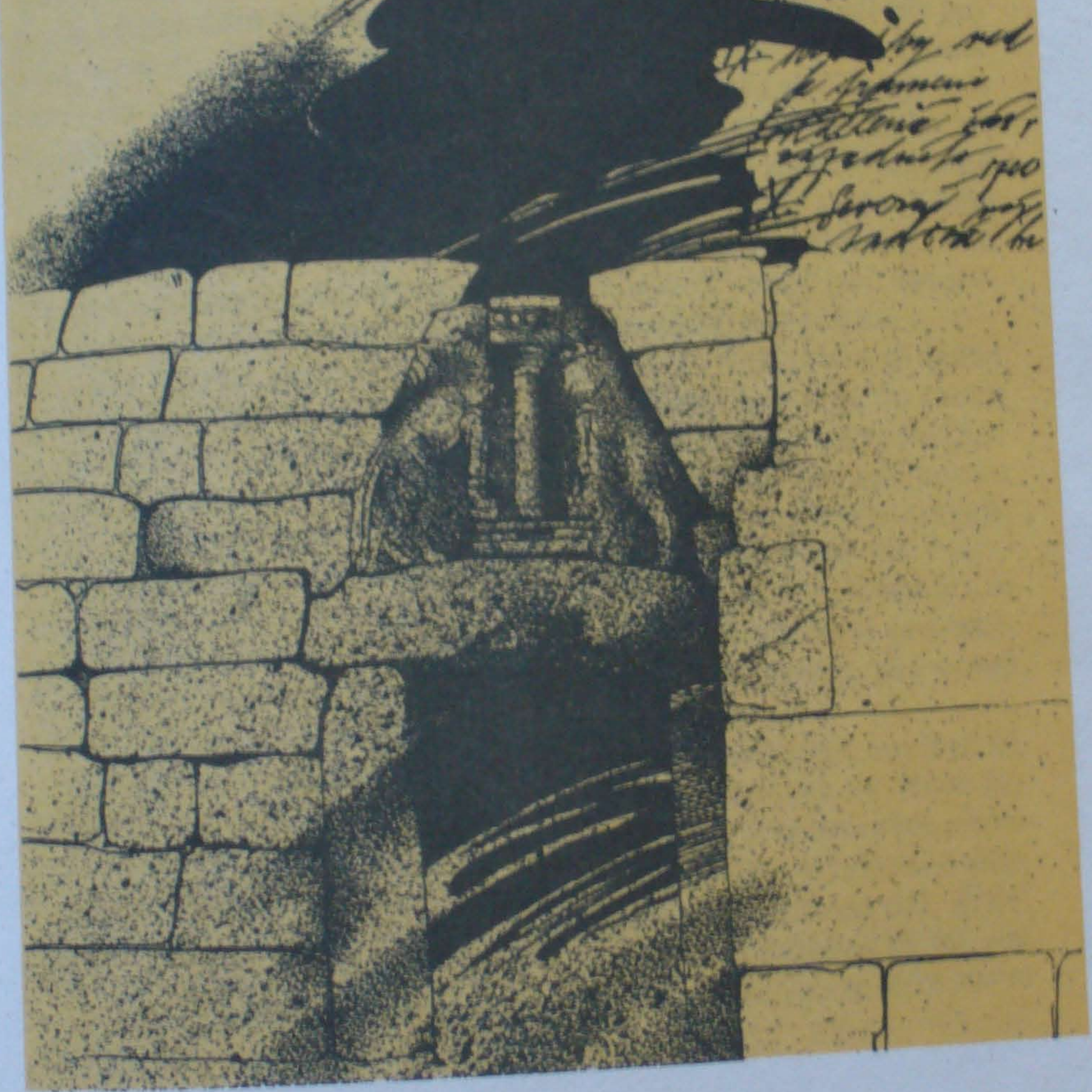
Myking

Tab. VII

Fig. I) koe pama
II) sklavette
III) H...

bylla
 på koe
 kirke
 k-... by ved
 k...
 k... 1681
 k... 1700
 k... 1700
 k... 1700

...jí dojat do té
...ě nutí zprone-
...atek silná, aby
...spoň v tomto
...vů. Tento boj
...oy mě přiměl,
...jsem, že jsem
...nou, byl-li její

...elnula méně
...e obávala, že
...lí. Nikdy by
...žno se bavit,
...aší hotovostí,
...nazšího, než
...neoslňovala
...rtány zábavy
...y byla takto
...spolehnout
...la a třebaže,
...e dát okusit
...čelit jistým
...la přednost
...e mě opus-
...nout toliko

...e, abych byl
...é potřebné
...ěsil víc než
...koně a ko-

...atajil jsem
...ci-li zkusit
...franků na
...ručení při-
...la sebevíc,

...řibuzného.
...třeba nej-
...ou člověka
...m večeři.
...ouho o le-
...e lze ode

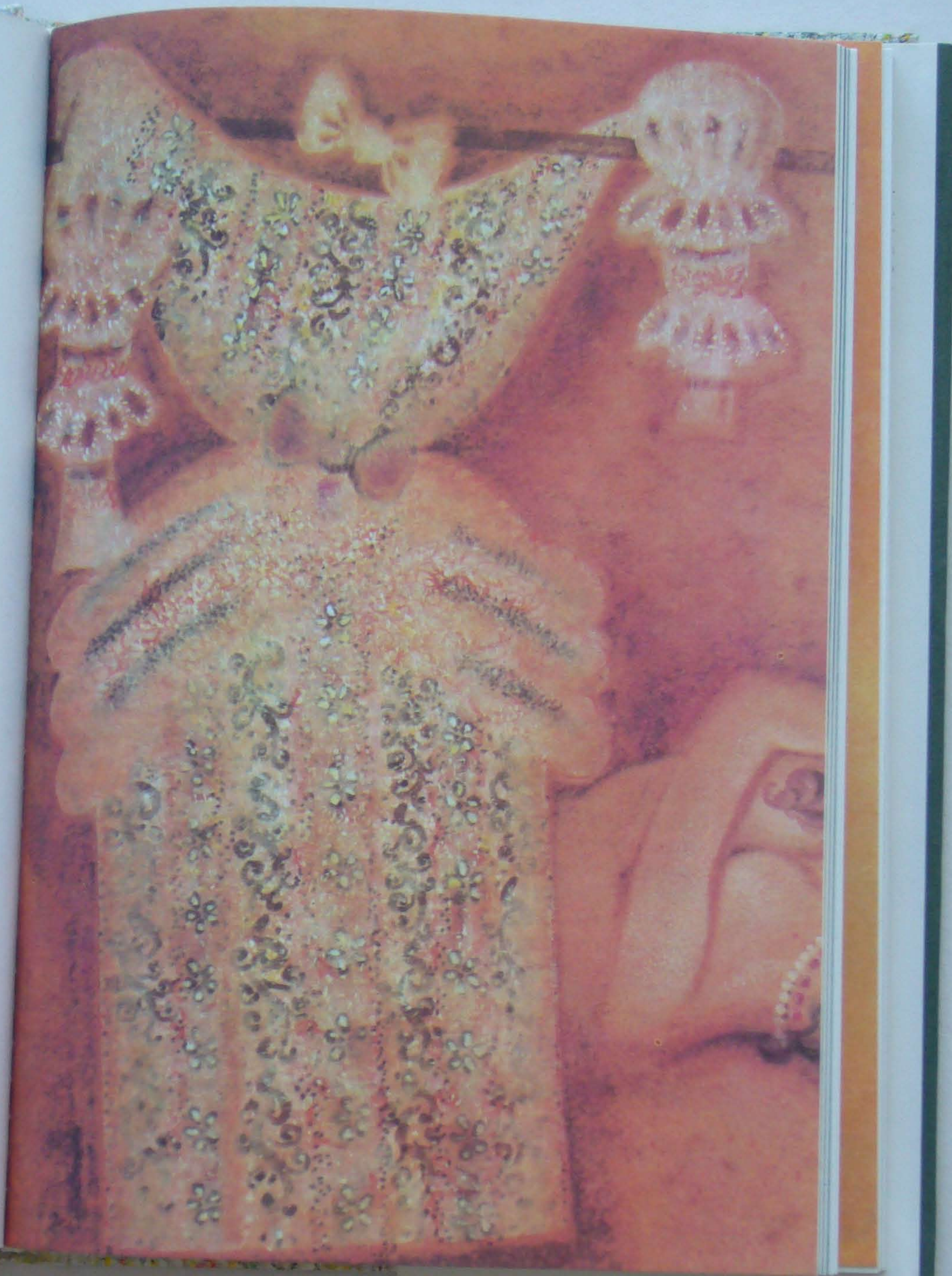
obešli jsme
jsme o tom
vaze býval po
více jsem ji
na ní odha-
ely pouta tak
štěstí v tom,
je příčinou
nejnešťast-
lít nejsladší-

a k mému
jemce daní.
šní, že jsem
stě pociťuje
a podílu na
enlivě, klid,
st. Rozhodl
ka byla tak
skytne-li se
kající vlast-
e dovolení
nohl učinit

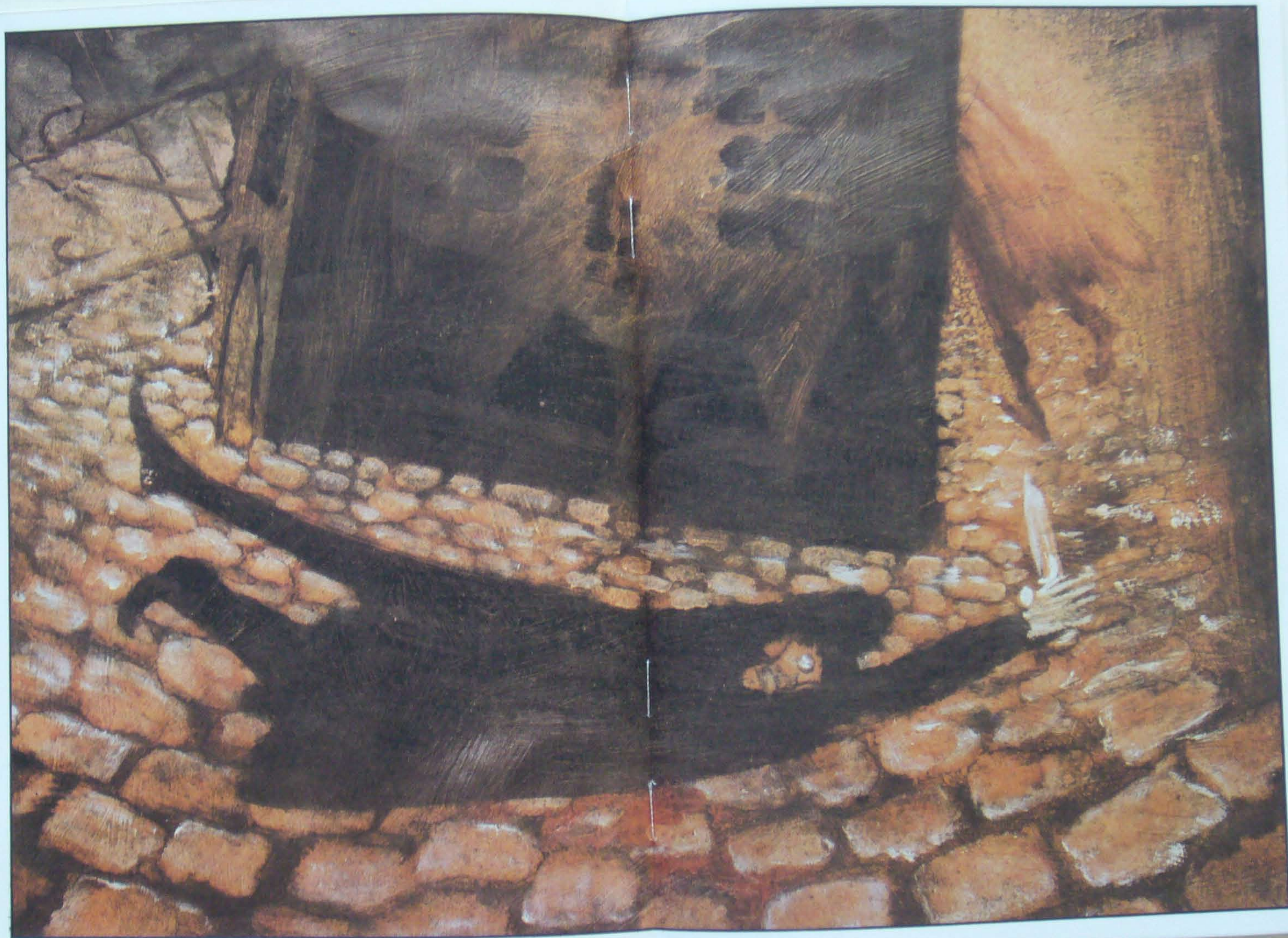
měnou, že
z peněžní
čínal jsem

nitky pra-
můj otec
e uchýlili,
být zasa-
ně několik
klonnosti
dmítnutí
jí a který
všechny

čení běž-
e hojněji
protože mi
ct pisto-
nožností.

François Vill
ve Francii v
jehož skuteč
Byly to verš
psané jazyk
nevybíravýi
chudina i v
studenti i p
přijímali s
popouzely k
skutečný živ
dvorská poe
choulostivé
osud štvane
a vězněného
i opuštěného
staly Jarmil
k široce roz
před očima
básníková n
šlechtických
krčem, kde
uměl vždy s
ostřím slova
v lásce i s kr
Studentské l
toulky Franc
v pestrém k
který v daný
ničím jiným

François Villon
ve Francii v l
jehož skutečn
Byly to verše
psané jazykem
nevybíravým
chudina i vys
studenti i pař
přijímali s bo
popouzely k r
skutečný žive
dvorská poez
choulostivé u
osud štvance,
a vězněného,
i opuštěného
staly Jarmile
k široce rozvr
před očima č
básníková ml
šlechtických j
krčem, kde vš
uměl vždy ste
ostřím slova i
v lásce i s krá
Studentské bi
toulky Franci
v pestrém kol
který v danýc
ničím jiným r

Hosté dosud postávají v hloučcích a vzrušeně o věštbě hovoří.

Régnier v zelených botkách ho chytí za rameno. „Co myslela tím hadem?“
František mávne rukou. Nechce, aby se o tom hovořilo. Nechce, aby někdo
rozbíral jeho věštbu a mudroval nad ní. Ani on sám se jí nechce zabývat. Při-
šel sem do hospody, aby se pobavil se spolužáky, je přece den studentů, dnes
se slavnostně nakupoval pergamen, je den studentů, strážce se zatahly do
strážnic a panny mají domácí vězení, je den studentů, odešel proto z místo-
držitelova domu, aby byl s nimi, zřekl se společnosti sličné paní Ambry, jen
aby zapadl do univerzitního veselí – a teď má dumat nad nějakou pomatenou
předpovědí? Snih, plno sněhových hvězd kolem – ech, chtěl bych pít! Moje ví-
no u místodržitele vypil biskup d'Aussigny a já mám žízeň, pravou student-
skou žízeň.

„Necháme toho,“ řekne. „Třesky plesky. Víno! Kde je ta vaše kyprá Mar-
kéta? Říkali jste přece, že je tu hanbinec U kypré Markéty!“ Dosedne na lavici
a udeří pěstí do stolu.

Markéta za ním rozprostře klenbu poprsí. „Tady máte, studente!“

František si ji změří. „Tahle že je kyprá?“

„Kde mají být tvary, jsou, ne?“ opáčí ona zvesela.

„To bych musel nejdřív zevrubně prozkoumat,“ na to Villon. „Chtěl bych
něco jíst!“

„Máme nadívaného kapouna, potom vepřovou pečínku na hořčici nebo te-
lecí ledvinu se salátem, pak je tady srnčí hřbet s mandlemi nebo bažant na
slanině, potom –“

„Sýrec!“ Krátce ji přeruší František. „Na víc nemám.“

Markéta se poněkud ošívá. „Totiž... sýr málokdo žádá... je už postarší.“

„Perpetuum mobile?“

Šenkýřka kývne na souhlas.

„Nuže, nechte sýru přijít ke mně. A zpíváme! Blažej! Nech těch žalmů!
Coline! Nešilhej pořád po těch přírodních krásách! Régniere! Nestůj u dveří!
Tady nemusíš čistit kliky! A dokola! Blažej! Začni!“

Blažej odvrhne růženec, překlopí do hrdla pohár a spustí:

*„Mrazivá zima děsná,
pak rozjásaná Vesna
a letních veder soužení
zabránilo mi v učení!“*

Sbor studentů halasně vpadne:

*„A letních veder soužení
zabránilo mi v učení!“*

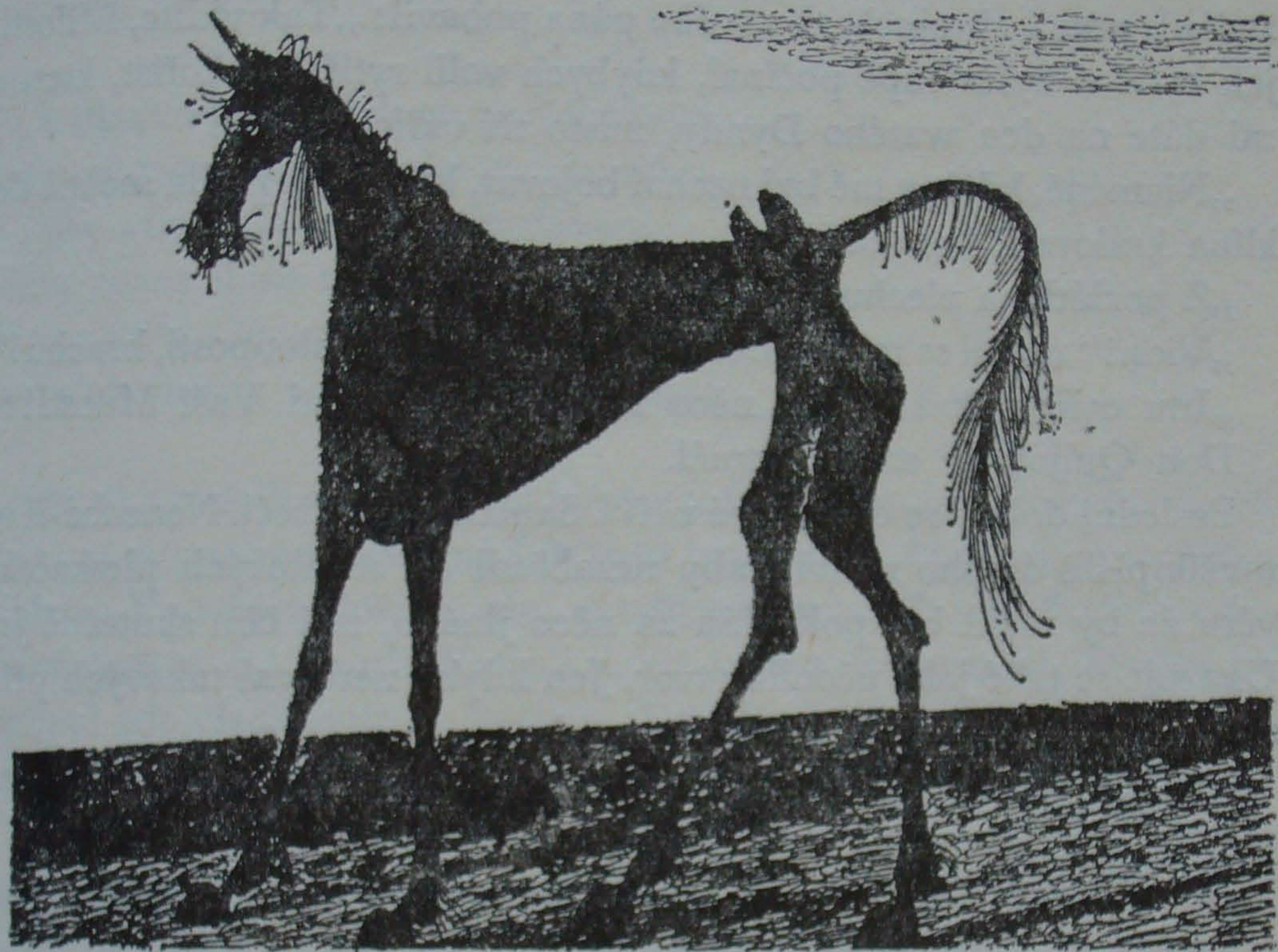

o-
ra
n-
ē,
u,
ni
vo
te
a,
ch

vi,
je
vo
b-
m
lo
vo
ro
n-
ē.
ē
v
c
zy
k-
n-
a
r-
ē
h
c-
y.
n-
i
r-
h
u
n-
i

nybíz jím ubohými herci hrásek; s lidmi, kteří hrají své úlohy tak,
jak jim byly předeepsány; s herci, mezi nimiž se řídce nalezne muž
s pravou rytířskou myslí a šlechetným srdcem.

Já se umím podepsat!

a na každého pokřikoval: „Heč, já už se umím podepsat!
Umím se podepsat!“

OBR.77

A jak šli kolem patníků a sloupů, na každý ten patník a sloup se rychle podepsal. Inu to víte — pes!

Fík dostal nápad...

Fík za volantem

Jednou v poledne pálilo sluníčko tak mocně,
že od toho naskočilo auto.

OBR.78

To bych se mohl trochu projet, napadlo Fíka.

OBR.79

Rozjet se uměl docela dobře.

pro

Za

OBI

Rudolf Čechura /
Jiří Salamoun:
Maxipes Fík

Ilustroval a graficky upravil Jiří Salamoun
Vydal jako svou 6007. publikaci Albatros,
nakladatelství pro děti a mládež,
v Praze roku 1981
Odpovědná redaktorka Marie Vodičková
Výtvarný redaktor Luděk Vímř
Technická redaktorka Zoe Blahová
Ze sazby písma Baskerville vytiskla
Severografia, n. p., závod 01, Liberec
12,77 AA (text 0,55, ilustrace 12,22), 12,83 VA
Dotisk 1. vydání (50 000 výtisků)
13-718-81 14/42
Vázaný výtisk 37,- Kčs

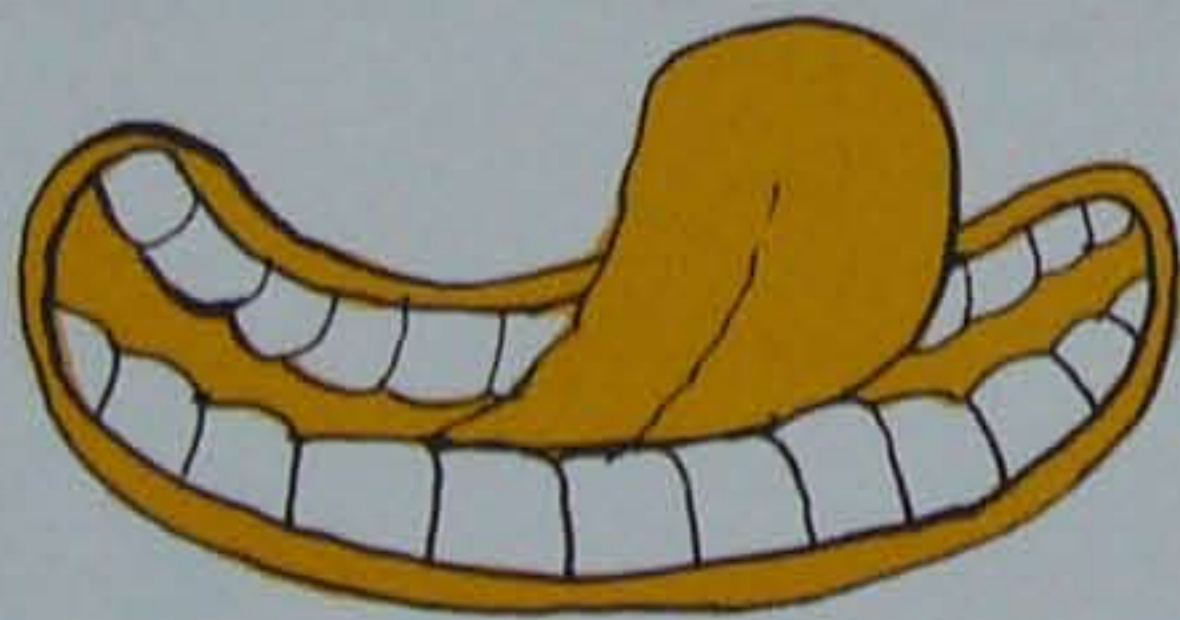
MEZINÁRODNÍ SÉRIE

Pro děti od 5 let

OBR. 144

OBR. 145

má

Al

OB

OB

OB

